

отець І. Патрило

Великий Атанасій-Григор

ВЕЛИКИЙ Атанасій-Григор (05. 11. 1911, за ін. даними – 1918, с. Туринка, нині Жовків. р-ну Львів. обл. – 24. 12. 1982, Рим) – церковний діяч УГКЦ та історик Церкви. Доктор філософії (1944), д-р теології (1948). Член Богослов. наук. товариства, чл. НТШ (1953). Співред. «ЕУ». Філософ. й богослов. освіту здобув у Кристинополі (1938– 40), навч. в УВУ в Празі (1941– 44), Григоріан. університеті в Римі (1948). До Василіян. чину вступив 1933. Висвяч. на священника 1946. Віце-ректор (1948–53, 1955–60), професор (1961–63) Укр. Папської колегії ім. св. Йосафата в Римі. 1960–65 – президент Укр. богослов. наук. товариства та секр. сх. церков Ватикан. собору. За його сприяння ухвалено постанову про встановлення Київ. патріархату. 1963–76 – протоархімандрит католического ордена св. Василія Великого. 1948 відновив і поширив видання «Записок Чину святого Василія Великого». Видав рим. документи до історії укр. церкви: «Acta Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, 1622– 1862», т. 1–5, 1953–55); «Documenta Pontificum Romanorum historiam Ucrainae illustrantia» (т. 1, 2); «Листи Св. Конгрегації Пропаганди Віри. 1622–1862» (7 т., 1954–57); «Epistolae Metropolitanum Kioviensium Catholicorum. 1613–1839» (т. 1–9, 1952–80), «Листи апостольських нунціїв. 1550–1900» (14 т., 1959–77); «Документи Берестейської унії та її творців. 1590–1600» (1970); «Листи єпископів. 1600–1900» (5 т., 1972– 1981) і «Листи Василіян. 1601– 1760» (2 т., 1979), «Документи Йосафата Кунцевича. 1623– 1867» (3 т.). Започаткував Укр. духовну бібліотеку. Один з укладачів дослідж. про переслідування віри в Україні – «Біла книга» (1952; вийшла укр., нім., англ. та іспан. мовами). Автор Послання Укр. католическої ієрархії з нагоди ювілею св. Ольги і заяви укр. єпископату в справі звільнення з Сибіру львів. митрополита Йосипа Сліпого.

Основні праці

Проблеми коронації Данила: 1253–1953 (Римська сесія наук. конф. НТШ) // Зап. НТШ. Рим; Париж; Мюнхен, 1955. Т. 164; Релігія і церква – основні рушії української історії // Там само. 1966. Т. 181; 3 літопису християнської України: Церковно-історичні радіолекції з Ватикану. Рим, 1968–77. Т. 1–9; Світла й тіні української історії: Причинки до історії укр. церк. думки. Рим, 1969; 3 літопису християнської України: Церк.-істор. радіолекції з Ватикану. Рим, 1971; 3 літопису християнської України: Церк.-істор. радіолекції з Ватикану. Т. 2: 12–14 ст. Рим; Л., 1999.

Рекомендована література

1. Помер протоархимандрит Атанасій Великий // Свобода. Джерсі-Сіті, 1983, 4 січ.;
2. Ленцик В. о. Атанасій Великий як історик Української Церкви // Зап. чину св. Василя Великого. 1985. Т. 12;
3. Ваврик М. Провідні ідеї о. А. Великого в його студіях української церковної історії // Там само.

Бібліографічний опис:

Великий Атанасій-Григор / отець І. Патрило // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-32724>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).